

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Goldfein CZ, s.r.o.**, se sídlem v Pardubicích, Na Ležánkách 1624, zast. Mgr. Hedvikou Hartmanovou, advokátkou v Praze 1, Ovocný trh 1096/8, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. září 2011, čj. 4826/11-1200-602199, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007 a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

V žalobě žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, neboť žalovaný vyhodnotil předložené důkazy nesprávně a navíc tyto stejné důkazy pak vyhodnotil odlišně než v roce 2008 a hodnotil je odlišně při daňové kontrole a v řízení vedeném o oprávněném dodatečném daňovém přiznání.

Žalobkyně zdůraznila, že dodatečné daňové přiznání podala z důvodu změny daňové povinnosti zjištěné na základě revidované účetní závěrky k 31. 12. 2007,

dále zprávy nezávislého auditora o ověření této účetní závěrky, dle zprávy nezávislého auditora BDO Prima Finkonsult, s.r.o., a dále dodatku ke zprávě znalce vyhotoveného ing. C.. Uvedla, že za předmětné zdaňovací období bylo podáno první dodatečné daňové přiznání bývalou jednatelkou žalobkyně dne 29. 8. 2008 a na základě něho byla její daňová povinnost navýšena a to pouze na základě zprávy o vztazích mezi propojenými osobami. Správce daně pak na základě tohoto přiznání vyměřil k datu 30. 9. 2008 daň.

Žalobkyně konstatovala, že nepodstatnějším aspektem obchodních vztahů mezi ní a společností Goldfein GmbH je, že jí tato společnost poskytuje jméno a know-how včetně komplexní péče o zákazníka v průběhu celého obchodu i po jeho skončení. Zmíněná společnost sjednávala v roce 2007 rámcové obchody s koncovými zákazníky na dodání zboží, jejichž produkci zabezpečuje žalobkyně, přičemž zmíněná společnost nenakupovala výrobky od žalobkyně, ale sloužila jako zúčtovací místo pro plnění, na které žalobkyně přijímala objednávky od koncového zákazníka. Společnost Goldfein GmbH poskytuje žalobkyni též nezbytné finanční prostředky na nákup výrobních strojů a zařízení a odbytiště na evropských trzích, nese veškeré náklady související s akvizicí potencionálních zákazníků a jednotlivých obchodů, jakož i způsobů přípravy těsta a pečení a správní a přepravní náklady. Svou obchodní značkou navíc žalobkyni poskytuje přiměřenou záruku kvality a nese garanci za veškeré záruky. Žalobkyně přitom poskytuje v rámci těchto obchodů administrativní součinnost a nese odpovědnost za výrobu produktů. Žalobkyně uvedla, že v roce 2007 odebírala od zmíněné společnosti suroviny nutné pro výrobu cukrářských a pekařských výrobků v požadované a specifikované kvalitě. Jedná se o suroviny nesoucí určitou jedinečnost. Při stanovení převodních cen pak byly vždy aplikovány tradiční transakční metody. V případě, že existovala srovnatelná cena nezávislého subjektu, byla cena odvozována od této ceny s případným zohledněním konkrétních faktorů. V případě, že nebylo možno použít tradiční transakční metody, zejména s ohledem na jedinečnost dodávaného zboží, pak byly transferované ceny stanoveny za použití ziskových metod. Mezi faktory mající vliv na odlišné stanovení ceny patří zejména know-how, které představují jedinečné složení směsi, dále nižší rizika obchodu realizovaného se spojenou osobou a v neposlední řadě absence nákladů na akvizici zákazníka. U výrobků prodávaných žalobkyni byly ceny stanovovány ze znalosti koncové ceny pro zákazníka a ze znalosti vlastních nákladů výroby. Žalobkyně zdůraznila, že společnost Goldfein GmbH vynakládala v roce 2007 téměř veškeré náklady na realizaci obchodních vztahů s žalobkyní, přičemž dosažená zisková marže vypočtená z výsledovky se pohybuje v rozmezí 1 - 2 %, takže prodávané suroviny žalobkyni ani prodej nakoupených výrobků od žalobkyně na zahraničních trzích nemohly být prodávány společností Goldfein GmbH s nepřiměřeně vysokou ziskovou marží, jak uvedla ve zprávě bývalá jednatelka žalobkyně.

K problematice převodních cen dále žalobkyně uvedla, že její povinností nebylo vést dokumentaci k transferovým cenám. Ministerstvo financí v pokynu D-293 následně uvedlo výčet oblastí, které by měla dokumentaci k převodním cenám

zahrnovat. Konstatovala rovněž, že směrnice OCED není závazným dokumentem českého právního řádu. Nicméně základní postupy ohledně stanovení výše převodních cen, které jsou v ní obsaženy, jsou využitelné také v případě transakcí mezi ekonomicky a personálně spojenými osobami. Daná směrnice vychází z principu tržního odstupu. Ten je teoreticky velmi snadno uplatnitelný, prakticky jej však nelze nikdy 100 % realizovat. Základem aplikace směrnice je provedení srovnávací analýzy sloužící k porovnání obchodních a finančních podmínek, jež vznikly nebo byly vymezeny mezi dvěma spojenými podniky s těmi, které byly vytvořeny mezi nezávislými podniky. Výsledkem srovnávací analýzy je určení míry nebo rozsahu hodnot tržního odstupu. Využití uvedených metod je podmíněno dvěma faktory, a to definovatelností srovnatelnosti z pohledu funkcí, rizik a používaného majetku a existencí interních či externích srovnatelných transakcí. Praktickým problémem je rovněž interpretace principu tržního odstupu, kdy některé základní principy bývají v praxi ze strany správce daně ignorovány, zejména skutečný obsah transakcí, volatilita ceny v průběhu několika zdaňovacích období, cenové rozpětí a reálná nedostupnost srovnatelných cen.

Žalobkyně uvedla, že metoda nákladu a přírážky, kterou aplikovala žalobkyně na stanovení převodních cen vychází z nákladů, které má dodavatel na majetek či služby poskytované spojené osobě. K těmto nákladům je pak přičtena přírážka závislého dodavatele, stanovená na bázi tržního odstupu. Žalobkyně považovala za logické, že převodní ceny není možné určit v absolutních číslech, ale vždy musí být aplikována určitá cenová rozpětí, v jejichž rámci se mohou ceny za srovnatelné výrobky či služby pohybovat. Při stanovení převodních cen lze vycházet ze současných i minulých období, relevantní mohou být i údaje za období následující. Proto by správce daně měl aplikovat přístup tzv. „rozumných očekávání“ a měl by posuzovat cenu zejména v době, kdy byla vytvořena. V kontextu s tímto názorem považovala žalobkyně napadené rozhodnutí za částečně nepřezkoumatelné. Žalovaný totiž sice uvádí, že je na daný případ nezbytné užití Směrnici OECD, nicméně již neuvádí, jak ji užil a jak ji konkrétně aplikoval. Rovněž neuvedl, proč metodika stanovení výše převodních cen používaná žalobkyní je chybná, proč některé náklady lze do převodních cen započítat a některé nelze. Žalovaný rovněž nezdůvodnil, proč je metodika stanovení převodních cen používaná žalobkyní chybná, proč některé náklady lze do převodních cen započítat a některé ne. Žalovaný nezdůvodnil, proč při stanovení převodní ceny u výrobků žalobkyně nelze použít metodu rozdělení zisku a proč ji žalobkyně použila chybně.

Žalovaný dle žalobkyně porušil vydáním rozhodnutí ust. § 8 odst. 1 a 2, § 6 odst. 1, 2 a 4 a § 115 odst. 2 zákon a č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). S odkazem na ust. § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů pak uvedla, že jí správce daně ani žalovaný nesdělili, jaké jsou v případě nákupu surovin a prodeje výrobků ceny obvyklé, resp. sjednané mezi nezávislými osobami za obvyklých podmínek. Žalobkyně zdůraznila, že důkazní řízení nebylo provedeno v dostatečném rozsahu, neboť správce daně nevyčkal doplnění znaleckého posudku. Tato skutečnost pak vedla k nesprávnému dodatečnému vyměření daně, když

správce daně ukončil vytykáací řízení dříve, než mohla žalobkyně předložit důkazní prostředky uvedené v posledním vyjádření ze dne 18. 1. 2011. Za nepřijatelný považovala názor žalovaného, že měla k předložení důkazů lhůtu od listopadu 2009 do ledna 2011, neboť dle jejího názoru bylo řízení o opravném dodatečném daňovém přiznání zahájeno 31. 8. 2008, takže odkaz na listopad 2009 považovala za nesmyslný. Uvedla, že již v okamžiku podání dodatečného daňového přiznání předložila podpůrné důkazní prostředky s vysvětlením, kterým svá podání odůvodnila. Kompletaci dalších důkazů potřebných pro prokázání důvodu pro podání opravného dodatečného daňového přiznání byla prováděna až po jeho podání, tj. v době, kdy žalobkyni bylo známo, jaké skutečnosti považuje správce daně za neprokázané. Je přitom zřejmé, že žalobkyně reagovala vždy v zákonných termínech. Pokud žalovaný namítá, že měla k předložení znaleckého posudku od roku 2009 do 18. 1. 2011 dostatečný časový prostor, je jeho úvaha nesprávná a došlo z jeho strany k porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu.

Správce daně dle žalobkyně rovněž nesprávně vyhodnotil dohody o narovnání ze dne 27. 2. 2009 a stanovisko auditora BDO Prima Finkonsult, s.r.o., ke zprávě znalce a stanovisko k uplatňování převodních cen. Na obsahu těchto dokumentů žalobkyně trvá. Uvedla, že původní znění znaleckého posudku ing. C. nebylo možné s ohledem na předložení neúplných informací považovat za relevantní důkaz. Správce daně přitom vyhodnotil nesprávné závěry tohoto původního znění jako jedinou relevantní informaci. Přitom tato zpráva obsahovala závažná pochybení. Správce daně rovněž nesprávně vyhodnotil důkazní prostředky, které vedly k podání dodatečného daňového přiznání bývalou jednatelkou žalobkyně, když tato jednatelka nepředložila žádné kvalifikované důkazy. Navíc z ničeho nevyplývá, že by tato bývalá jednatelka postupovala analogicky jako v roce 2006. Tuto domněnku přitom zastával jak správce daně tak i žalovaný a připustili i podpůrné využití původního znění znaleckého posudku ing. C.. V případě dodatečného daňového přiznání podaného žalobkyní však z neznámých důvodu tuto analogii a podpůrné využití znaleckého posudku již nepřipouštějí, a srovnání let 2006 a 2007 považují za irelevantní. Tím se žalobkyně cítila být postižena.

K zásadě předvídatelnosti rozhodnutí pak žalobkyně s odkazem na shora uvedené došla k přesvědčení, že ze strany žalovaného dochází k jejímu hrubému porušení. Za závažné pochybení označila rovněž to, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že cena za suroviny fakturovaná v roce 2005 byla stejná jako v roce 2006 a 2007, přičemž bývalá jednatelka žalobkyně ve zprávě o vztazích za rok 2005 konstatuje, že v tomto roce nebyla způsobena ovládající osobou ovládané osobě žádná újma. Je tedy více než zřejmé, že bývalá jednatelka problematiku převodních cen uměle vytvořila za účelem vytvoření tlaku na Goldfein GmbH, neboť chtěla získat výhodu při odkupu obchodního podílu na společnosti.

Žalobkyně rovněž namítala porušení ust. § 6 odst. 1 daňového řádu, když na bývalé jednatelce žalobkyně nepožadovali, aby byly kvalifikovaně prokázány důvody pro vznik vyšší daňové povinnosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumal žalobkyní předložené důkazní prostředky jak ve věci nákupu surovin od společnosti Goldfein GmbH, tak prodeje výrobků společnosti Goldfein GmbH.

Z předložených podkladů pak dovodil, že jen na surovině Kuchenmischung a Tegomuls se jedná o rozdíl ve výši 5 610 475 Kč, neboli o částku, o kterou byl nákup žalobkyně u těchto surovin vyšší vlivem zahrnutí ztráty z prodeje výrobků společnosti Goldfein GmbH, která vyplývá z předložené kalkulace. K ostatním nakupovaným surovinám od společnosti Goldfein GmbH pak žalovaný uvedl, že žalobkyně nepředložila kalkulaci cen, pouze uvedla, že se v tomto případě jedná o kalkulovaný zisk ve výši 4,31 %, proto nelze kalkulaci a uváděnou přírážku prověřit. S přihlédnutím k výše uvedenému je důvodné se domnívat, že ani u ostatních surovin nebyla žalobkyní uvedena skutečná přírážka k pořizovací ceně surovin, a tedy i v tomto případě společnost Goldfein GmbH dosahovala ve skutečnosti vyšší ziskovou přírážku.

Ze Stanoviska k uplatňování převodních cen mezi žalobkyní a společností Goldfein GmbH (dále jen „Stanovisko“) v části Analýza převodních cen žalovaný zjistil, že společnost Goldfein GmbH vykázala v roce 2007 ztrátu z prodeje „výrobků“ ve výši 244.656 EUR, tj. 16,42 % (procento vypočteno jako poměr mezi vykázanou ztrátou a tržbami společnosti Goldfein GmbH $244.656/1.489.839 \times 100$). Podíl na této ztrátě z prodeje „Výrobků“ ve výši 187 865 EUR (12,72 %) byl promítnut do ceny dodávek surovin pro žalobkyni a ztráta z prodeje výrobků ve výši 56 791 EUR (3,7 %) byla vykázána ve společnosti Goldfein GmbH. Dále žalobkyně uvedla, že celkem v cenách surovin na základě propočtu podílu prodeje výrobků do společnosti Goldfein GmbH na celkovém prodeji výrobků jí bylo převedeno 77 % ztráty vykázané společností Goldfein GmbH (tj. 187 865 EUR) z prodeje výrobků. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že vzhledem k tomu, že společnost Goldfein GmbH prodala žalobkyni 77 % nakoupených surovin (zbylých 23 % reexportovala do Rumunska), tak podíl na úhradě ztráty byl stanoven na 77 % a je pravděpodobné, že zbylých 23 % společnost Goldfein GmbH převedla na dceřinou společnost v Rumunsku, tj., že žádnou ztrátu společnost Goldfein GmbH nenesla.

Největší část ztráty, jak žalovaný uvedl, byl u směsi Kuchenmischung, kdy podíl ztráty na konečné prodejní ceně 5,18 EUR/kg činí 49,57 % (2,57 EUR/kg) a u směsi Tegomuls podíl ztráty na konečné prodejní ceně 5,23 EUR/kg činí 31,21 % (1,63 EUR/kg). Přírážka k ceně surovin zahrnující příspěvek na úhradu ztráty, kterou společnost Goldfein GmbH převedla na žalobkyni a která odpovídá částce 187 865 EUR, při kurzu 27,53 Kč za 1 EUR (kurz ČNB k 2.1.2007 používaný daňovým subjektem jako pevný kurz pro rok 2007) činil 5 171 923,45 Kč. Společnost Goldfein GmbH tedy svou ztrátu z prodeje výrobků zahrnula do prodejní ceny surovin, které dodává žalobkyni. Jedná se o ztrátu vykázanou společností Goldfein GmbH z prodeje výrobků (vyrobených daňovým subjektem) zahraničním zákazníkům. Ze Stanoviska vyplývá, že společnost Goldfein GmbH nakoupila v roce 2007 u daňového subjektu výrobky v hodnotě 1 313 453 EUR, které byly dopravovány přímo ze skladu žalobkyně koncovému zákazníkovi a že tržby z prodeje těchto

výrobků v Goldfein GmbH činily 1 489 839 EUR, tzn., že z prodeje těchto výrobků tato společnost dosáhla primární zisk ve výši 176 386 EUR.

Žalovaný zdůraznil, že z písemnosti nazvané „Analýza výsledovky Goldfein DE“, vyplývá, že vykázaná ztráta ve výši 244 656 EUR vznikla započítáním zejména osobních nákladů ve výši 139 666 EUR, odpisů ve výši 88.504 EUR, vedlejších nákladů na prodané zboží ve výši 103 872 EUR a ostatních provozních nákladů ve výši 47 272 (vedlejší náklady na prodané zboží a ostatní provozní náklady nejsou daňovým subjektem blíže specifikovány). Jak ale vyplývá z „výsledovky“ společnosti Goldfein GmbH, celkově tato společnost dosáhla za svou činnost zisk 21 604 EUR, tedy její celková činnost byla zisková. Zahrnutí ztráty společnosti Goldfein GmbH z prodeje výrobků zahraničním zákazníkům, kdy ztráta byla vykázána jako rozdíl mezi tržbami za prodej výrobků a náklady (jejichž výši ovlivňuje tato společnost), do kalkulace surovin prodávaných žalobkyni, se jeví jako účelové, a to z toho důvodu, že do kalkulace cen dodávaných surovin (ceny stanovené pro celé období roku 2007) byl zahrnut podíl na ztrátě společnosti Goldfein GmbH za rok 2007, to znamená za stejné období, pro které byla kalkulace vytvořena. Z tohoto vyplývá, že předložená kalkulace dodávaných surovin byla vytvořena dodatečně pro účely daňového řízení a neprokázala tvrzení žalobkyně v dodatečném daňovém přiznání, že jí majetková újma v souvislosti s nákupem surovin nevznikla. Uváděných 77 % ztráty ve výši 187 865 EUR, jak žalovaný dále uvedl, vykázané společností Goldfein GmbH, je uhrazeno žalobkyní v ceně surovin nakupovaných od Goldfein GmbH, tzn., že cena surovin není stanovena na základě principu tržního odstupu obsaženým ve Směrnici OECD, neboť mezi nezávislými osobami by takto ceny sjednány nebyly.

Žalovaný uvedl, že se v daném případě nejedná o přímé a nepřímé náklady související s nákupem a následným prodejem surovin žalobkyni, což by odpovídalo zvolené metodě, neboť do kalkulace cen dodávaných směsí zahrnula ztrátu vykázanou společností Goldfein GmbH z prodeje již hotových výrobků, která v cenách dodávaných směsí tvořila podstatnou část konečné ceny, což je v rozporu se Směrnicí OECD, kde je uvedeno, že „Metoda nákladů a přírážky vychází z nákladů, které má dodavatel majetku (nebo služeb) v řízené transakci na majetek převedený nebo služby poskytované příbuznému kupci. Příslušné náklady plus přírážka jsou pak přičteny k těmto nákladům, aby se dosáhlo přiměřeného zisku s ohledem na vykonávané funkce a podmínky trhu. Částka, ke které se dojde po přičtení nákladů a přírážky k výše uvedeným nákladům, se považuje za tržní cenu původní řízené transakce“. V daném případě je do nákladů souvisejících s pořízením surovin zahrnuta ztráta z prodeje výrobků společnosti Goldfein GmbH a teprve k takto stanovené ceně je přiřazena zisková přírážka. Z tohoto vyplývá, že takto stanovená cena jde v neprospěch žalobkyně a neodpovídá metodě nákladů a přírážky podle Směrnice OECD. Žalobkyně tak neodstranila pochybnosti v souvislosti s podaným dodatečným daňovým přiznáním. U metody nákladů a přírážky neprokázala, že zisková přírážka použitá společností Goldfein GmbH při prodeji pečících směsí je srovnatelná se ziskovými přírážkami při prodeji obdobných surovin u nezávislých společností. Při použití metody nákladů a přírážky je patřičné doložit

porovnání ziskové přírážky k nákladům dosaženou řízeným dodavatelem (společností Goldfein GmbH) a výši ziskové přírážky dosažené nezávislými subjekty ze srovnatelných transakcí. Předloženou dokumentaci žalobkyně vytvořila na základě podkladů poskytnutých od společnosti Goldfein GmbH. Neobsahuje však srovnávací studie s nezávislými společnostmi, což je podstatné pro správné stanovení převodních cen, ani odůvodnění použité metody.

K otázce prodeje výrobků společnosti Goldfein GmbH žalovaný uvedl, že ve Stanovisku v části Analýza převodních cen žalobkyně tvrdila, že Goldfein GmbH u ní nakoupil v roce 2007 výrobky v hodnotě 1 313 453 EUR, které byly dopravovány přímo z jejího skladu koncovému zákazníkovi a tržby z těchto výrobků dosažené v Goldfein GmbH činily 1.489.839 EUR. Dále uvedla, že společnost Goldfein GmbH uplatnila u převodních cen u výrobků metodu rozdělení zisku, v daném případě ztráty. Použití této metody odůvodnila existencí vzájemné závislosti výroby a prodeje v tomto segmentu. Žalovaný považoval za zřejmé, že přírážka vyčíslená žalobkyní a použitá v metodě nákladů a přírážky v kalkulaci nakupovaných surovin představuje právě část ztráty, která vzniká při prodeji výrobků společností Goldfein GmbH, a kterou tato společnost převádí ze 77 % na žalobkyni v rámci zvýšení cen surovin. Jedná se o ztrátu, kterou vytvořila svou podnikatelskou činností společnost Goldfein GmbH při prodeji výrobků vyrobených žalobkyní. Toto převádění ztráty si odporuje s předloženým důkazním prostředkem nazvaným „Funkční analýza“, ve kterém je uvedeno, že „u prodeje těchto výrobků leží prodejní zodpovědnost za export na Goldfein GmbH“, který působí jako obchodní reprezentace. Navíc z předložené funkční analýzy nevyplývá žádný konkrétní závěr, ze kterého by bylo patrné, kolik procent rizik nese každý účastník obchodního vztahu.

Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně ani nedoložila, že společnost Goldfein GmbH poskytla jakoukoliv technickou a marketingovou podporu ve vztahu k výrobkům vyrobeným a prodávaným v zahraničí, jak uvádí ve funkční analýze, a dále nedoložila, že by pečovala o cizí majetek poskytnutý společností Goldfein GmbH a že by tato skutečnost měla vliv na výši nastavení převodních cen, jak uvedla ve funkční analýze. Z funkční analýzy není zřejmá propojenost s ostatními předloženými důkazními prostředky, např. s písemností nazvanou Kalkulace „Převodní ceny“, „Pečících směsí“ či Analýzou výsledovky společnosti Goldfein DE, z kterých vyplývá, že společnost Goldfein GmbH převádí na žalobkyni ztrátu z prodeje výrobků od žalobkyně, nikoliv např. náklady na vlastnictví ochranných známek či náklady na vývoj receptur – speciální dortové směsi atd. Společnost Goldfein GmbH svou ztrátu z prodeje v zahraničí, tedy za činnost, za kterou nese riziko podle funkční analýzy, převádí na žalobkyni. Ta v konečném důsledku nese riziko za prodej svých výrobků v zahraničí a nikoliv společnost Goldfein GmbH, jak je uvedeno ve funkční analýze. Žalobkyně tedy nese riziko z obchodní politiky prováděné mateřskou společností v zahraničí. Předložená funkční analýza neodstranila pochybnosti správce daně, neboť neodpovídá skutečnosti.

K námitce, že správce daně nesprávně vyhodnotil Dohodu o narovnání ze dne 27. 2. 2009 (dále jen „Dohoda o narovnání“), žalovaný uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v záležitosti převodních cen ve zdaňovacím období roku 2007 sama dne 29.8.2008 podala dodatečné daňové přiznání, ve kterém zvýšila základ daně z příjmů právnických osob za rok 2007 o částku Kč 9 071 757. Dodatečné daňové přiznání podala ing. M., tj. osoba oprávněná jednat samostatně za daňový subjekt, jak dokládá výpis z obchodního rejstříku. Důvody pro podání dodatečného daňového přiznání zjistila žalobkyně dne 19.8.2008. Důvodem podání bylo porušení § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) tj. nedodržení výše cen obvyklých (převodní ceny) mezi spřízněnými osobami (sdružené podniky), jak je uvedeno ve Zprávě o vztazích mezi propojenými osobami k 31. 12. 2007 ze dne 19. 3. 2008 za rok 2007 (dále jen „Zpráva o vztazích ing. M.“). Uvedenou Zprávu o vztazích ing. M. sestavila v souladu s ust. §§ 135 odst. 2 a 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“). Podle ust. § 66a odst. 9 obchodního zákoníku byl statutární orgán povinen tuto zprávu sestavit do 3 měsíců od skončení účetního období a popsat v ní mj. případné vzniklé újmy. V souladu s § 66a odst. 12 obchodního zákoníku pak ing. M., jako jednatelka žalobkyně, vyčíslila konkrétní výši újmy ve výši 9 071 757 Kč, kterou odůvodnila tím, že v důsledku jednání většinového vlastníka, společnosti Goldfein GmbH, docházelo k porušování ustanovení § 66a odst. 8 obchodního zákoníku, neboť byly uzavřeny kupní smlouvy, na základě kterých vznikla žalobkyni výše specifikovaná újma. Správce daně daň na základě dodatečného daňového přiznání podaného ing. M. vyměřil ke dni 30. 9. 2008, neboť nepojal pochybnosti o jeho správnosti, průkaznosti ani úplnosti. Dohoda o narovnání řeší vzájemné nároky mezi smluvními stranami (tj. bývalou jednatelkou ing. M., současným jednatelem panem F.-J. E., panem M. F., žalobkyně a společností Goldfein GmbH). Žalobkyně v této dohodě prohlašuje (viz Čl. III. Narovnání sporných a pochybných práv), že jí nevznikla ze strany mateřské společnosti žádná škoda. Toto své prohlášení však nedokládá žádným důkazním prostředkem, kterým by toto tvrzení prokázala. Naopak z předložených důkazních prostředků vyplývá, že nebyl dodržen princip tržního odstupu jak v případě cen surovin při nákupu od společnosti Goldfein GmbH, tak cen pekařských výrobků při prodeji této společnosti. To, že se smluvní strany dohodly, že vůči sobě nemají žádné další vzájemné pohledávky či závazky a dále, že se dohodly na vzájemné součinnosti vůči orgánům činným v trestním řízení v souvislosti s trestním oznámením podaným na F. J. E., nemá vliv na původně vyčíslanou újmu, o kterou sama žalobkyně zvýšila základ daně za zdaňovací období roku 2007 ve výši 9 071 757 Kč. Předložená Dohoda o narovnání neodstranila pochybnosti žalovaného, neboť závěr, že žalobkyni ze strany Goldfein GmbH škoda nevznikla, není podložen žádnými relevantními důkazy. Naopak předložené důkazní prostředky svědčí o tom, že žalobkyni v roce 2007 újma vznikla a dodatečné daňové přiznání bylo podáno správně.

Ke zprávě nezávislého auditora BDO Prima Finkonsult žalovaný uvedl, že konkrétně nedefinuje a ani neřeší skutečnost, zda předmětná újma žalobkyni v roce

2007 vznikla či nikoliv. Dále ani neobsahuje úvahu, na základě které auditor došel ke svému závěru. Je v ní pouze stručně uvedeno, že ve Zprávě o vztazích mezi propojenými osobami za období roku 2007 sestavené dne 28. 8. 2008 jednatelem společnosti F. J. E. (dále jen „Zpráva o vztazích pana Ewerse“) nebyly zjištěny významné nesprávnosti uvedených údajů. Jak ale vyplývá ze Zprávy o vztazích pana E., i v této zprávě je pojednáno o způsobené újmě ve výši 7 931 000 Kč, plynoucí z uzavřených nájemních smluv a realizovaných daňovým subjektem se společnostmi NOPEK, spol. s r.o. a Rentma, která měla být způsobena na základě uzavřených a realizovaných smluv ing. M.. O daňovém subjektem deklarovanou újmu ve výši 7 931 000 Kč nebyl žalobkyní ani správcem daně zvýšen základ daně. Povinností daňového subjektu podle ust. § 41 zákona o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) bylo podat dodatečné daňové přiznání na vyšší daňovou povinnost, což neučinil. Z obou zpráv o vztazích mezi propojenými osobami, ať vyhotovené ing. M. nebo panem E., a to s rozdílným závěrem, jsou zřejmé neshody mezi těmito osobami, které jsou v konečném důsledku řešeny na úkor správné výše daňové povinnosti daňového subjektu.

Dále bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že dne 6. 4. 2011 žalobkyně doplnila odvolání, ke kterému přiložil písemnost nazvanou Dodatek číslo 1 – 930/2007 (dále jen „Dodatek“). Jedná se o Dodatek ke zprávě znalce zapsané v deníku znaleckého ústavu pod pořadovým číslem 930/2007 (zpráva znalce byla vypracována k roku 2006), který zpracoval soudní znalec ing. C. na základě dodatečně doložených podkladů, které mu při předchozím zpracování zprávy nebyly předloženy. Dále uvedl, že s odkazem na nezměněnou metodiku uplatňovanou při tvorbě převodních cen v letech 2006 a 2007 a předloženou analýzu převodních cen, za kterých byly uskutečňovány transakce mezi spojenými osobami v roce 2007, lze analogicky postupy a závěry ze zprávy znalce v roce 2006 použít na zdaňovací období roku 2007. Žalobkyně v rámci vyjádření ke zprávě o vytýkacím řízení ze dne 18. 1. 2011 konstatovala, že ve věci stanovení převodních cen za rok 2007 a 2006 bude předložen znalecký posudek. V tomto ani v žádném jiném vyjádření neuvedla, že předloží dodatek k již dříve vypracovanému znaleckému posudku (zpráva znalce) ing. C.. Předložený Dodatek se tedy dle žalovaného vztahuje ke zdaňovacímu období roku 2006 a nesouvisí se zdaňovacím obdobím roku 2007. Znalec se v Dodatku problematikou převodních cen v roce 2007 vůbec nezabýval, proto jej nelze mít za důkaz o tvrzení, že žalobkyni žádná újma z titulu převodních cen sjednaných se společností Goldfein GmbH v roce 2007 nevznikla. Zjistil, že jsou v něm uvedeny nepravdivé informace, které nemají oporu ve skutečnosti. Znalec ing. C. v Dodatku uvedl, že vycházel z nově doložených podkladů k realizovaným cenám v roce 2006, a to rozvahy a výkazu zisku a ztráty společnosti Goldfein GmbH za období od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006, vnitřní směrnice „uplatňování převodních cen ve skupině sdružených podniků s majetkovou účastí firmy Goldfein GmbH“, přehledu nákupu surovin žalobkyně a kalkulace prodejní ceny surovin na jednotku produkce ve společnosti Goldfein GmbH. V Dodatku jsou z výše uvedených dokumentů vyčísleny tržby společnosti Goldfein GmbH s tím, že

rentabilita zisku v roce 2005 činila 0,95 % a v roce 2006 činila 0,79 % (celkový zisk/tržby celkem). Z tabulky na str. 2 dodatku vyplývá, že společnost Goldfein GmbH prodala suroviny (Kuchenmischung, Quemina, Tegomulls a ostatní suroviny) celkem za 1.379.995,-- EUR a tyto suroviny byly nakoupeny celkem za 1 035 398 EUR, to je rozdíl 344 597 EUR. To dle žalovaného znamená, že společnost Goldfein GmbH k hodnotě nakoupených surovin uplatnila ziskovou přírážku ve výši 33,28 %, tudíž prodávala v roce 2007 nakoupené suroviny se ziskem. Pokud znalec argumentuje nízkou rentabilitou celkového zisku k tržbám, je to zapříčiněno tím, že společnost Goldfein GmbH vykazuje vysoké nákladové položky jako jsou osobní náklady (přitom v dodatku je uvedeno, že společnost nemá vlastní zaměstnance s výjimkou pracovníků přijímaných na dobu určitou), odpisy či ostatní náklady. Mateřská společnost svou obchodní činnost realizuje prostřednictvím vyšších nákladů, které však v konečném důsledku přenáší na žalobkyni, neboť do cen surovin zahrnuje ztrátu vzniklou z její obchodní činnosti. Sám znalec na str. 3 dodatku uvedl, že údajná realizovaná ztráta při prodeji výrobků společností Goldfein GmbH byla kompenzována dosaženým ziskem z nákupu a prodeje pečicích směsí – Kuchenmischung, Quemina, a Tegomulls. V Dodatku znalec ing. C. také uvedl, že žalobkyně vykázala za účetní období roku 2006 prodej svých výrobků společnosti Goldfein GmbH ve výši 1 294 343 EUR, při kterém byla realizována marže v úrovni 1,74 % ve prospěch žalobkyně. V původní zprávě znalce ze dne 20. 9. 2007 znalec ing. C. konstatoval, že marže ve výši 1,74 %, ve srovnání s průměrnou daňovým subjektem dosaženou marží ve výši 7,07 %, je o 5,33 % nižší (vyčíslil tento rozdíl na částku 2 004 tis. Kč). Podstatné však také je, že i ostatní dodávky jiným obchodním partnerům byly zatíženy nákupy surovin, které negativně ovlivnily celkový výsledek obchodu, jak uvedl znalec ing. C.. V Dodatku znalec ing. C. na str. 3 argumentuje v případě prodeje výrobků společností Goldfein GmbH ztrátou ve výši 31,44 % (- 406 977 EUR). Toto procentuelní vyjádření však dle žalovaného neodpovídá skutečnosti, neboť znalec v ukazateli „Tržba“ použil hodnotu tržeb ve výši 1 294 343 EUR, přitom na str. 2 Dodatku vykázal hodnotu tržeb za výrobky ve výši 1 392 579 EUR. Položka 1 294 343 EUR je, jak je zřejmé ze str. 2, položka pořizovacích nákladů vztahujících se k prodaným výrobkům. Potom tedy nelze argumentovat ztrátou ve výši 31,44 %, neboť znalec použil pro výpočet chybné hodnoty. Dále žalovaný zdůraznil, že znalec zahrnul do nákladů na výrobky ve výši 1 701 320 EUR opět ostatní náklady (již v hodnocení podruhé, poprvé do hodnocení prodeje surovin společností Goldfein GmbH daňovému subjektu). Ve skutečnosti společnost Goldfein GmbH prodala výrobky v hodnotě 1 392 579 EUR a k tomu na str. 2 Dodatku vykázala pořizovací cenu výrobků ve výši 1 294 343 EUR, tzn. zisk 98 236 EUR, tzn. s marží ve výši cca 7 %. Žalovaný zdůraznil, že znalec v Dodatku nehodnotil ceny surovin, za které je žalobkyně nakupovala od společnosti Goldfein GmbH, což je v daném případě podstatné. Pouze se zabýval cenami surovin, za které je nakupovala společnost Goldfein GmbH od nezávislých dodavatelů. Porovnání pořizovacích cen surovin u obou spojených osob znalec neprovedl. V konečném důsledku z Dodatku nevyplývá, proč znalec změnil svůj závěr učiněný v původním znaleckém posudku o tom, že daňovému subjektu vznikla újma při nákupu surovin v roce 2006 ve výši 10 251 444.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný svoje závěry obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále rozvinul.

Při nařízeném jednání zástupkyně žalobkyně označila za zcela irelevantní vyjádření žalovaného k žalobě se zdůrazněním, že jí správce daně neupozornil, že řízení o dodatečném daňovém přiznání ukončil, aniž by provedl jakékoliv důkazy. Tvrzení žalovaného, že on ani správce daně neprováděli žádné dokazování k přezkumu původních převodních cen, neodpovídá dle jejího názoru obsahu správního spisu, z něhož je naopak zřejmé, že důkazní řízení proběhlo. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po zvážení všech žalobních námitek dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně zajišťuje výrobu cukrářských a pekařských výrobků a její obchodní spolupráce se společností Goldfein GmbH spočívá v dodávkách surovin – Kuchenmischung a Tegomuls - žalobkyni touto společností. Podstatná část výrobků je přitom prodávána v ČR a část společnosti Goldfein GmbH, která je dále prodává dalším odběratelům. V projednávané věci se tedy jedná o vztahy mezi mateřkou společností Goldfein GmbH a žalobkyní jako společností dceřinou tedy vztahy kapitálově spojené osoby vymezené v ust. § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Dle tohoto ustanovení „liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví správce daně základ daně o zjištěný rozdíl.“

Dále krajský soud zjistil, že žalobkyně dne 29. 8. 2008 podala dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2007 na vyšší daňovou povinnost, a to o Kč 2 177 280. Důvodem podání bylo porušení § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Ve stejné věci pak dne 31. 8. 2010 podala další dodatečné daňové přiznání, a to na nižší daňovou povinnost, ve kterém snížila základ daně o částku Kč 9 071 757, o kterou původně základ daně zvýšila. Ve věci prvně podaného dodatečného daňového přiznání podala žalobkyně odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto. Proti tomuto postupu se pak bránila žalobou u zdejšího soudu, která byla rozsudkem ze dne 31. 3. 2011, čj. 31 Af 111/2010-58 zamítnuta. Následně proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2011, čj. 8 Afs 39/2011-109 rovněž zamítnuta.

V rámci daňového řízení předkládala žalobkyně jednak účetní doklady ve formě účetních výkazů, faktur za suroviny Tegomuls a Kuchenmischung, dále odběratelské ceníky a zpracované příklady cen některých surovin a nabídky

tuzemských dodavatelů. Vedle těchto účetních dokladů pak předložila dohodu o narovnání, zprávy nezávislého auditora společnosti BDO Prima Finkonsult, s.r.o., stanovisko auditora ke zprávě znalce. Veškeré předložené doklady byly žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnoceny se závěrem, že ceny surovin byly ze strany společnosti Goldfein GmbH nadhodnoceny o příspěvek na úhradu ztráty a následně zisková přírážka z prodaných výrobků byla z důvodu netržních vstupních cen těchto surovin také zkreslena.

Svoje závěry žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně rozvedl. K nákupu surovin od společnosti Goldfein GmbH týkajících se suroviny Kuchenmischung žalovaný konstatoval, že „tato společnost nakupuje směs za 1,74 EUR/kg a k tomu vykazuje náklady prodeje ve výši 0,48 EUR/kg, tedy celkem vykazuje přímé náklady ve výši 2,22 EUR/kg. Žalobkyní uváděná zisková přírážka ve výši 7,55 % je procento vztahující se ke kalkulovanému zisku ve výši 0,39 EUR/kg, nejedná se o skutečně vykázanou ziskovou přírážku z prodeje této směsi. Skutečný rozdíl mezi cenou pořízení směsi (výše, za kterou surovinu nakupuje společnost Goldfein GmbH) a její prodejní cenou je 3,44 EUR/kg (5,18 – 1,74), tzn. přírážka k ceně pořízení činí 197,7 % (výpočet $3,44/1,74 \times 100$), jedná se téměř o trojnásobné navýšení ceny pořízení. K nákupu suroviny Tegomuls žalovaný uvedl, že společnost Goldfein GmbH nakupuje směs za 2,76 EUR/kg a k tomu vykazuje náklady prodeje ve výši 0,60 EUR/kg, tedy celkem vykazuje přímé náklady ve výši 3,36 EUR/kg. Žalobkyní uváděná zisková přírážka ve výši 4,54 % je procento vztahující se ke kalkulovanému zisku ve výši 0,24 EUR/kg, tedy nejedná se o skutečně vykázanou ziskovou přírážku z prodeje této směsi. Skutečný rozdíl mezi cenou pořízení směsi (výše, za kterou surovinu nakupuje společnost Goldfein GmbH) a prodejní cenou je 2,47 EUR/kg (5,23 – 2,76), tzn. přírážka k ceně pořízení činí 89,5 % (výpočet $2,47/2,76 \times 100$), jedná se téměř o dvojnásobné navýšení ceny pořízení.“

Krajský soud se s takto prezentovaným názorem žalovaného, jenž vyústil z hodnocení důkazních prostředků v daňovém řízení předložených, ztotožnil. Napadené rozhodnutí bylo velice podrobně odůvodněno a nelze jej považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný v něm rovněž konstatoval, že v daném případě je nutné vycházet i ze zásad zakotvených ve Směrnici OECD, zvláště pak v souladu s principem tržního odstupu. V odůvodnění rozhodnutí pak na jednotlivé části Směrnice odkazoval, některé pasáže citoval a ve výsledku i na projednávanou věc aplikoval. I s tímto postupem se krajský soud ztotožňuje.

Krajský soud dospěl v projednávané věci k závěru, že bylo povinností žalobkyně, nikoliv správce daně, aby prokázala, a především doložila důkazními prostředky, že její původní tvrzení v dodatečném daňovém přiznání ze dne 29. 8. 2008 o nedodržení výše cen obvyklých (převodních cen) mezi spojenými osobami bylo nesprávné a že snížení základu daně v dodatečném daňovém přiznání ze dne 31. 8. 2010 bylo oprávněné. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný podrobně vyhodnotil všechny žalobkyní předložené důkazní prostředky, žalobkyně neprokázala, že převodní ceny mezi ní a mateřskou společností byly

v roce 2007 stanoveny v souladu s principem tržního odstupu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, že jí tedy žádná majetková újma nevznikla a že nebyla povinna podat dne 29. 8. 2008 dodatečné daňové přiznání na vyšší daňovou povinnost. Naopak žalobkyně předložila důkazní prostředky, ze kterých vyplynulo, že ceny surovin, které jí byly ze strany mateřské společnosti dodávány, byly nadhodnoceny (o příspěvek na úhradu ztráty) a následně zisková přírážka z prodaných výrobků byla z důvodu „netržních“ vstupních cen těchto surovin také zkreslena. Svoje tvrzení, že od společnosti Goldfein GmbH odebírala výrobky ve specifické kvalitě a při stanovení převodních cen byly vždy aplikovány tradiční transakční metody, žalobkyně v daňovém řízení neprokázala. Krajský soud se nemohl ztotožnit s názorem žalobkyně, že důvod pro podání dodatečného daňového přiznání vyplynul z revidované účetní závěrky, zprávy o ověření této závěrky, dále zprávy nezávislého auditora BDO Prima Finkonsult, s.r.o., a dodatku ke zprávě znalce vyhotoveného ing. C.. Žalovaný se těmito důkazy v daňovém i následně odvolacím řízení podrobně zabýval s konečným závěrem, že žalobkyně těmito důkazy svá tvrzení neprokázala. S těmito závěry se krajský soud ztotožnil a na odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části v plném rozsahu odkazuje.

Zpráva nezávislého auditora BDO Prima Finkonsult se, jak ostatně konstatoval i žalovaný, otázkou vzniku majetkové újmy žalobkyni v předmětném roce 2007 v důsledku navýšení převodních cen nezabývala. Předmětná zpráva sice o majetkové újmě pojednávala, nicméně ta měla vzniknout v důsledku uzavření nájemních smluv. Za důkaz, jež nemohl svědčit ve prospěch tvrzení žalobkyně, označil krajský soud ve shodě s názorem žalovaného i dodatek ke zprávě znalce vypracované k roku 2006, který zpracoval soudní znalec ing. C.. Z tohoto důkazního prostředku lze totiž jednoznačně dovodit, že se dotýká zdaňovacího období roku 2006 a nehodnotí tudíž vůbec zdaňovací období, jež je předmětem sporu, tedy období roku 2007. Takto nastalá časová diskrepance činí tento důkaz bezvýznamným. Z jeho obsahu totiž nelze ani náznakem dovodit, že by údaje získané pro zdaňovací období roku 2006 mohly být analogicky použity pro období roku 2007, či že by tyto údaje mohly být upraveny tak, aby vyslovené závěry byly aplikovatelné i pro následující zdaňovací období.

Lze tak shrnout, že žalobkyně předloženými důkazními prostředky neodstranila pochybnosti o oprávněnosti úpravy základu daně a daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007, neboť neprokázala, že převodní ceny mezi ní a společností Goldfein GmbH byly ve zdaňovacím období roku 2007 stanoveny v souladu s principem tržního odstupu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů a že jí tedy žádná majetková újma nevznikla.

Žalobkyně v žalobě dále konstatovala, že žalovaný porušil ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť prováděl dokazování a neseznámil ji před vydáním rozhodnutí o odvolání se zjištěnými skutečnostmi. S tímto názorem se krajský soud nemohl ztotožnit. Dané ustanovení ukládá žalovanému seznámit před vydáním rozhodnutí odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují a

umožnit mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil. Obdobně žalovaný postupuje i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně. Jak vyplývá z projednávané věci, žalovaný ani správce daně si rámci odvolacího řízení žádné důkazy neopatřili. Pokud žalobkyně v rámci doplnění odvolání předložila důkazní prostředek nazvaný Dodatek 930/2007 ze dne 3. 4. 2011 a žalovaný tento důkazní prostředek v předmětném rozhodnutí vyhodnotil, je nepochybné, že žalobkyně s tímto důkazem byla seznámena a důkazní situace se tudíž v tomto případě neměnila. Žalovanému tak nevznikla v tomto ohledu ve vztahu k žalobkyni žádná povinnost. O existenci důkazu žalobkyně věděla a žalovaný provedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze jeho hodnocení. Z daného ustanovení daňového řádu nelze v žádném případě dovodit, že by žalovaný byl povinen seznamovat žalobkyni s takovým hodnocením ještě před vydáním rozhodnutí a navíc za situace, kdy se původně prezentovaný názor správce daně nikterak neměnil.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce, dle níž žalovaný a správce daně hodnotili předložené důkazní prostředky při daňové kontrole zdaňovacího období 2007 odlišně než v řízení vedeném o dodatečném daňovém přiznání podaném dne 31. 8. 2010. Ze správního spisu ani ze závěrů žalovaného nevyplývá, že by při stanovení základu daně a daně za zdaňovací období roku 2007 byly za důkazy osvědčeny důkazní prostředky předložené a týkající se zdaňovacího období roku 2006 nebo že by správce daně v rámci daňové kontroly zdaňovacího období roku 2007 a potažmo žalovaný považovali za dostatečné ty důkazy, jež by se dotýkaly roku 2006. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, dle něhož důvody pro podání dodatečného daňového přiznání podaného dne 29. 8. 2008 byly zjištěny dne 19. 8. 2008 a týkaly se nedodržení cen obvyklých, jak bylo uvedeno ve zprávě o vztazích mezi propojenými osobami k 31. 12. 2007 a následně na základě zprávy nezávislého auditora z 19. 8. 2008. Zprávu o vztazích sestavila tehdejší jednatelka žalobkyně ing. B. M., která byla podle § 66a odst. 9 obchodního zákoníku povinna tuto zprávu sestavit do 3 měsíců od skončení účetního období a popsat v ní mj. případné újmy, jak i učinila. A právě tyto důkazní prostředky byly správcem daně za důkazy osvědčeny. Tuto skutečnost nemůže vyvrátit ani tvrzení žalobkyně, že její bývalá jednatelka problematiku převodních cen uměle vytvořila za účelem získání výhody při odkupu obchodního podílu na společnosti. Tato domněnka nemůže být v daňovém řízení zohledněna. Ze skutkových okolností projednávané věci nepochybně vyplynulo, jak ostatně žalovaný vyčerpávajícím způsobem v napadeném rozhodnutí odůvodnil, že podmínky pro úpravu základu daně z příjmů ve smyslu ust. § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů v dané věci existovaly, správce daně tedy postupoval v souladu s tímto zákonem, když daň v duchu tohoto ustanovení dodatečně vyměřil.

Krajský soud proto musel žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Pověřený pracovník žalovaného při nařízeném jednání prohlásil, že žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 11. října 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu